

Publicerat 22 april 2006 15:00

Annica Karlsson Rixon, Today Tomorrow Forever

Norrköpings konstmuseum

Fotografi, installation

t o m 21 maj

FOTO: NORRKÖPINGS KONSTMUSEUM

Private Premises, Berlin 2005, svartvit barytkopia.

Rum som vibrerar av spänning

Annica Karlsson Rixons nya utställning bjuder besökarna på en blandning av politisk korrekthet och fri konst. Det är den senare, såklart, som är riktigt bra. Den är öppen och personlig. Det är lätt att förundras över hur en utställning kan vara så både och.

Störst plats får Rixon i två stora sammanlänkande gallerirum. Där synliggörs de begrepp som under 1980- och 1990-talen blossade upp vid akademierna och som i medierna i dag är brännheta: queer, feminism och identitet. Begrepp som tveklöst är viktiga att definiera och diskutera.

I ett konstsammanhang kan dessa på grund av en nästan unison samstämmighet dock utstråla en tröttsam duktighet. Det är inte alltid goda intentioner ger bra resultat. Transgressed identity, en serie bilder på en fotoredigerad Rixon med hår på bröstet är typiskt politiskt korrekt.

Trots det sociala patoset är det en annan del av utställningen som sticker ut. I ett av museets mindre gallerier presenterar Rixon och kuratorn Viola Hallberg rumsinstallationen Resonance som består av två videoprojektioner presenterade på två fritt hängande dukar.

Filmerna beskrivs bäst med begreppet stilstudie: Maria Lind till exempel befinner sig på sin arbetsplats laspis. Höggravid och lite rund i ansiktet tittar hon in i kameran. Hennes blick är distinkt, men utstrålar varken trötthet eller entusiasm. Det är en vanlig dag, fränsett att Rixon är där och filmar. Bilderna ackompanjeras av de avporträtterades berättelser.

I samma rum presenteras även en serie fotografier som går under namnet Private Premises. Fotografierna visar ett antal konstaktörer varav några även förekommer i Resonance. Fotografierna tillsammans med videoverket bildar en rumslig helhet – en påtagligt lyckad kombination.

Resonance och Private Premises är utställningens absoluta höjdpunkter. Rixon och Hallberg har i den förra lyckats där få svenska konstnärer lyckats – skapa en rumsinstallation som vibrerar av tillförsikt, närhet och spänning, men samtidigt är jordnära och opretentiös. När man står där känner man ”ja, såhär är det”.

De två verken består bara av några fotografier och två videoprojektioner. Men det är det lilla som gör det stora, oavsett verkets eventuella materiella storheter.

Det enda man egentligen kan ha en reservation emot är projektorernas fruktansvärda surr. Måste de verkligen låta så mycket? Gitte Villesens dansa blir nästan obegriplig.

Utställningen visar två slags förhållningssätt. Den politiskt korrekta konsten är en attityd som knappast är främmande för någon samtida konstbesökare. Den karakteriseras av det statliga regleringsbrevets byråkratiska sexighet fyllt av dolda eller öppna förmaningar som i sina bästa stunder ljuder av mångfald och öppenhet men vars baksida lyder förnumstig rättning i ledet.

Det andra förhållningssättet Rixon visar är lösgjort från styrning och normalitetens tristess. Dessa två hållningar blandas på ett framgångsrikt sätt i utställningen.

För att tala med franska restaurangguiden Michelin: Vissa ställen ska besökas om de ändå passeras – andra är värda en omväg. Annica Karlsson Rixons Today Tomorrow Forever är absolut värd en omväg.

RIKARD EKHOLM
kultur@svd.se

Artikelns webbadress: http://www.svd.se/dynamiskt/rec_konst/did_12437403.asp
Allt material på SvD.se skyddas av lagen om upphovsrätt.